

че вам се смеят. Аз ви дадох този урок. Позволете ми, да познавам собствената си сатира!

— Черна душа! — казало перото.

— Патка проклета! — отвърнала мастилницата.

И всеки съзнавал, че добре е отговорил. А хубаво нещо е такова съзнание! С такова съзнание спокойно се спи. И те заспали. Но поетът не спал. Мислите му се вълнували като звуците на цигулката, търкаляпи се като бисери, шумели като буря в гора, и той усещал в тех гласа на собственото си сърдце, чувствувал нашепването на самия Творец!.

Нему одному чест и слава!

Прев. И. Г.

Първа училищна картина.

Пове есенник. Тръпки хладни

Полазват по телото.

Училищно звънченце тучно

Пак звънна из школото.

Липата стара листи рони

Тъжовно над стобора,

Но малките деца — пчелици

Бръмнали сж из двора.

Учителят сжс стъпки бавни

Умислено пристъпва:

Като че се простил в живота

С мечта красива скъпа . . .

Но щом децата го съзреха,

Кат яребично, ято

Извика — втурнаха се с радост

Усмихнати благато.

Едни целуват му ръката

Смирено, с уважение;

— „Учителю!“ — повтарят други

С възторг и умилене.

Той гледа ги и разсмява,

Кат в своя челяд драга,

И, като в храма, на школото

Прекрачва кротко прага.

Р. С. Тошкин.